

Sázava 2. - 10. července 2010

Účast: Vilda a Věra s Natálkou a Štěpánem, Prcek, Míla s Katkou B., Pavel a Helča s Kájou a Pavlínkou, Marcel a Lada, Zbyněk a Barča, Dobroš a Jolča, Byšek a Lenka, Katka F., Žán Maré a Marta, Alena, David a Lucka, Katka Š. a Martin T., Jana N., Honza A., Čenda se Zuzkou, Standa, Gába, Dan, Pína, Terežka, Helča S.

Pátek 2. července 2010 (příjezd na Stvořidla): Na horní tok Sázavy jsme se vrátili po dlouhých třinácti letech (nepočítaje přitom krátkou epizodu v podobě Zkázy Sázavské flotily na Stvořidlech v roce 2001). Naším předvojem se stali Vilda a Věra s Natálkou a Štěpánem, později doplnění ještě Mílou s Katkou a Prckem. Tato skupina dorazila na start našeho splouvání - do kempu Stvořidla již v pátek, tedy o den dříve než ostatní. Poté, co se utábořili, přičemž postavili i velký zahradní altán (holt byli dobře připraveni na příjezd početné výpravy, kterou jsme letos dali dohromady), zapařili večer nejprve v kempovním bufýtku a poté ještě u v altánu, kde popili množství plechovkových piv a dorazili se hruškovici...

Sobota 3. července 2010 (Stvořidla): Oč intenzivnější byla včerejší večerní pijatika, o to náročnější bylo ranní - no spíše dopolední - vstávání. Sluníčko ale pralo od samého rána do stanů, a v sauně se spí dost špatně.

Jak již bylo uvedeno, v sobotu dorazila nejpočetnější skupina naší vodácké výpravy. Během dne tak postupně přijeli: Pavel a Helča s Kájou a Pavlínkou; Nordci - Marcel a Lada, Zbyněk a Barča, Dobroš a Jolča, Byšek a Lenka, Katka F.; vlakem Žán Maré a Marta, dále hned dvěmi auty Alena M., David a Lucka a nakonec Katka Š. a Martin T., Jana N. a Honza A.

Kemp na Stvořidlech byl opravdu obsazený do posledního místečka - hotový masakr. Místa v nedalekém bufetu se nám však přesto podařilo obsadit, takže jsme zde nějakou dobu poseděli a měli tak možnost se alespoň trochu zchladit pivkem a vzájemně se seznámit.

Původně jsme plánovali, že si alespoň někteří z nás ještě v sobotu sjedou peřeje, ale dlouhodobá sluneční výheň se bohužel projevila i na vodním stavu. Menší skupinka vyrazila na prohlídku Stvořidel, ale jen se potvrdilo, že by je sice bylo možné sjet, ale jen s velkým drhnutím o dno a vůbec by to stejně stálo za prd. Průtok byl totiž žalostný, jen asi 4 kubíky. Několik málo cizích lodí je dokonce sjelo, ale my jsme se nevyhecovali. Děti se tedy v řece alespoň vykouply.

Večer nám přivezl Martin Sopr s manželkou 8 kánoí zapůjčených od Sázava-tour. Tak jsme je složili a zamkli u řeky.

Pomalou se zešeřilo a pak setmělo. To již jsme ale seděli na rybářských sedačkách v altánku - Pavel, Honza a Žán Maré hráli na kytary, zpívalo se a popíjelo pivko ze samochladicího 20-ti litrového soudku - tento úžasný vynález jsme na vodě využili premiérově. Krom toho litaly „panáky“ - zejména Zbyněk se chtěl neustále seznamovat, díky čemuž bylo postaráno o pravidelný přísun rumu a jablekvice.

Vilda chtěl přisvítit kytaristům, tak se postavil na značně nestabilní kempinkový stůl, jichž jsme letos měli s sebou asi pět, a začal věšet lampu na konstrukci střechy altánu. Jenže lampa mu pořád padala na stůl do sklenic... Vilda nás vůbec celý den překvapoval. Ač povahou zarytý odpůrce mastnáčin, letos přivezl na vodu výbavu, za níž by se nemusela stydět ani kdejaká cestovka: altán, sud piva, kempinkové stolky, panáky ...

To Pavel šel zase zkontrolovat, jestli Pája spí a trošku si při tom kontrolování schrupnul, což později objasňoval: „Já jsem nebyl vožralej, já jsem měl úžeh.“

Poslední vytrvalci nakonec vydrželi asi do tří hodin...

Neděle 4. července 2010 (Stvořidla – Budčice; 19,9 km): Tropické vedro nejen že pokračovalo, ale asi se ještě více stupňovalo. Sluníčko od rána pralo do stanů a až na pár oáz stínu bylo všude jako na Sahaře. Po ranní hygieně spojené i s frontou na záchod (asi tak 1 na 100 lidí) jsme se nasnídali, sbalili a pak konečně vyrazili auty do dalšího kempu.

Tento přesun se však stal učiněnou fraškou. Kolona našich vozidel totiž čítala 10 aut (a to se k nám v Ledči připojilo ještě jedenácté s Čendou a Zuzkou) a hned při výjezdu se smotala s jen o málo menší karavanou jiné party. Museli jsme proto zastavit, abychom se oddělili.

Nejprve jsme zamířili do 15 km vzdáleného CAP Zahájí. Pavel sice měl z internetu informaci, že je to zde letos zavřené, ale Míla nás přemluvil, abychom to zkusili, protože to tam prý bývalo dobré.

Když jsme se sem po úzkých silničkách a cestách konečně domotali, zjistili jsme, že je skutečně zavřeno. Nějaký zdejší usedlík nám poradil, ať to zkusíme u nedalekého jezu, že tam je nějaký jiný kemp.

Žádný kemp tam nebyl, tak jsme přešli přes úzký mostek u Chřenovic s nosností asi poloviční než byla hmotnost několika našich aut, které ho zatarasily, když se ty z čela kolony na druhém břehu zastavily, protože tam také nic nebylo.

Komedie, při níž se 11 aut otáčelo na malém plácku a snažilo se uvolnit cestu jiným, aby mohly sjet z mostu a uvolnit tím příjezdovou cestu, nabrala vrcholu. Jen jsme ještě okénkem zaslechli jízlivý komentář nějaké babky: „Ty tu jezděj jak Rusáci za války, sem a tam!“

No nakonec jsme se museli vrátit na hlavní silnici a s dalším - tentokrát našťěstí jen drobným zakufrováním - dojet do původně naplánovaného tábořiště u rekreačního střediska Radost u Budčice, tvořeného hospůdkou, několika řadami chatiček - obsazených mj. dětským táborem - a pláckem pro postavení stanů u řeky.

Tady se nám líbilo. Byl tu stín, krásná hospůdka a úžasný provozní Fanda, který nám slíbil místo, kde si po příplutí budeme moci postavit stany. Čas už totiž pokročil, takže na jejich vztyčení nebyl čas. Navíc už jsme museli pomalu vyrazit, abychom stihli vlak, který odjížděl z asi kilometr vzdálených Vlastějovic před polednem.

„Dejte si pivko, já vás tam hodím autem,“ nabídl nám provozní a nás napadlo, že jsme asi v ráji.

„Jo to je jiná,“ tak jsme se zchladili jedním oroseným a pak naskákali do jeho dodávky.

„Spočítejme se, jestli jsme všichni,“ navrhl kdosi.

„Kolik nás vlastně má být?““““

„Osum ... a ještě Čenda se Zuzkou, tak deset.“

„Jedna, dva ... dvanáct.“

„Tak to je tu i někdo cizí!“ Nebyl - jen nás bylo tolik, že jsme ani do této chvíle nevěděli, kolik vlastně jelo aut.

Návrat vlakem už našťěstí proběhl v pohodě. Vůbec po celou vodu jsme si libovali nad tím, že trať Posázavského Pacifiku v podstatě kopíruje řeku, a tak se dá mezi jednotlivými kempy přejíždět vlakem.

Kolem jedné jsme konečně vypluli. No a tak, jak byla početná naše kolona aut, tak početná byla i naše flotila tvořená neskutečnými šestnácti kánoemi se složením posádek: Věra – Natálka, Vilda – Štěpán, Alena – Katka F., David – Lucka, Honza A. – Jana N., Martin T. – Katka Š., Žán Maré – Marta, Pavel – Pája, Helča – Kája, Čenda – Zuzka, Marcel – Lada, Byšek – Lenka, Zbyněk – Barča, Dobroš – Jolča, Míla – Katka B. a singlující Prcek.

Sázava jen velmi pomalu proudila mezi velikými kameny rozsypanými řídce v jejím korytě - v jakémsi dozvuku peřejí Stvořidla. Plavba byla snadná, ale nováčkům pochopitelně i ten mírný proud a kameny v řečišti nadělaly zpočátku spoustu starostí, takže se hned na startu

cvakli Macek s Ladou, Dobroš s Jolčou a hned dvakrát Čenda se Zuzkou. Ty si pak raději Helča s Kájou rozhodli a mezi své kanoe připojili i Dobroše s Jolčou. S výkřikem „Nepouštějte se kanoe!“ je pozpátku převali přes všechny balvany a peřejky - nebyl čas na vysvětlování...

Bylo ale tak krásně, že i ta nedobrovolná koupel byla docela příjemná. Zůstává však nezodpovězená otázka, zda tento názor sdíleli i její aktéři.

Do šest kilometrů vzdálené Ledče jsme pak dopluli již v pohodě, i proto že rychlost toku, dá-li se o nějaké rychlosti vůbec mluvit, ještě klesla. Sázava zde již přešla do své typické podoby dlouhých volejů na vzduších částých jezů. Bylo ale krásně a také zalesněné okolí řeky nabízelo našim zrakům příjemný pohled. Několikrát jsme se srazili v mohutné soulodí a byli v pohodě.

Na začátku Ledče se naše flotila rozdělila na dvě skupiny. Bylo totiž jasné, že bychom jen ztěží hledali hospůdku, kam bychom se všichni vešli. První z nich, ve složení: Pavel, Pája, Helča, Kája, Žán Maré, Marta, Prcek, Čenda, Zuzka, Honza, Jana, Katka a Martin, zastavila hned na začátku města, zaparkovala své kánoe na dřevěném molu u vily Markéta a uvelebila se na její zahrádce. Jídla zde měli dobrá, takže se všichni konečně nasýtily a osvěžili. Jen Prcek to trochu odnesl, když si na své pivko musel počkat déle - zrovna totiž naráželi, takže mu nezbylo než v tom vedru zoufale hledět na ostatní, jak lokají zlatavý mok z těch nádherně orosených půllitrů...

Všechny rozesmál Žán Maré, který při objednávání jídla zabodoval výrokem: „Já si dám zapékaný kuřecí ‚stýk‘.“ No a pak na něj čekal ze všech nejdéle. Od té doby se pro nás steak stal „stýkem“.

Druhá skupina svůj hlad a žízeň dokázala překonat a kousek popojela do města, kde zastavili u mostu a pak si došli do nedaleké hospůdky, v níž taktéž uhasili svoji žízeň a nasýtily své žaludky. Macek přitom rozesmál Věru s Vildou svojí úvahou: „Ten Čenda vypadá jako Martin od Hanky.“ Bingo!

Po obědě jsme pokračovali dál. Díky nízkému stavu vody byly bohužel všechny jezy ([Leděč I.](#), [Leděč II.](#), [Bohumilice](#) a [Chřenovice](#)) nesjízdné, takže jsme je museli stáhnout po spádové desce, což nám na druhou stranu alespoň nezabralo moc času. Jen poslední [Budčice](#) jsme mohli skonikovat úzkou retardérou podél levého břehu.

Plavba však byla hodně dlouhá. Dvacítka kilometrů na nekonečných volejích a ve spalující výhni nám docela dala zabrat, takže jsme pak byli docela znaveni. Několikrát jsme se sice osvěžili koupáním či si oddechli při srážce, ale stejně jsme toho měli docela dost.

Večer po osmé hodině jsme konečně dorazili do Radosti. Postavili jsme stany na plácku, který k našemu příjemnému překvapení zůstal volný (kam zmizely ty davy vodáků ze Stvořidel?), zchladili se lehce „odraženou“ vodou ve sprše a pivkem v hospůdce, nasýtily se chutnými hotovkami (vepřové na paprice...) a poseděli u venkovních stolů. Všichni byli ale tak „odvařený“, že jsme šli vzorně spát již kolem půlnoci...

Pondělí 5. července 2010 (Budčice – Chabeřice; 14,0 km): Hned ráno po snídani přišel Pavel s myšlenkou, že je to zde fajnové, a tak bychom zde naše stany mohli nechat, kánoemi popojet do Chabeřic, lodě zde zamknout a vrátit se vlakem. Když s tímto nápadem obešel ostatní, setkal se s jednoznačným souhlasem. Pouze Věra byla zrovna někde mimo, takže za chvíli začala honit děti a balit. Chvilku jsme jí nechali a pak jí uvedli do reality.

Díky tomu jsme mohli vyplout již kolem jedenácté hodiny. Nikam jsme nespěchali, řeka dokonce docela tekla, kolem nás krásná příroda, takže jsme se srazili v soulodí, popíjeli Hu-Hu či bavoráka a dokonce došlo i na Císařovnu Kateřinu. S šestnácti loďmi to byl docela mazec!

První dnešní jez [Březina](#) jsme překonali stažením po spádové desce a po několika dalších kilometrech jsme dopluli do Horky. Reklamní poutač s nápisem „Vše co si host přeje“ byl jasným signálem k tomu abychom zastavili, vytáhli loď na levý břeh a vyrazili do hospůdky. Host si jistě může přát ledacos, málokdy však hospodu v níž se nenají, protože kuchař leží doma v posteli a vyspává kocovinu. Nezbylo než se vydat na další cestu. Naštěstí o kus dál u jezu byly hned dvě další hospůdky. Jenomže ani v jedné z nich jsme nepochodili, protože byly vyjedené a kuchař byl teprve někde na nákupu. Dali jsme tedy pivko a nějaké ty nesmysly na zaplácnutí (brambůrky, oříšky) a pokračovali. Jen Prcek zde, když už seděl, zůstal - Honza a Jana s ním - a byl odměněn jídlem, protože zase začali vařit.

Přenesli jsme nebezpečný jez [Horka](#) s odpudivě vyhlížejícím vývařištěm a brzy dorazili do Zruče. Loď jsme zanechali u mostu a s vědomím, že tady už se prostě musíme najíst, vyrazili do města. V hospodě Na ostrově jsme se pak konečně dočkali obědu. Měli zde dobré hotovky (výtečný guláš aj.). Prostě jsme konečně dali žaludkům, nač již drahnou chvílí čekaly. Jen Žán Maré zase na svoji porci čekal nejdéle ze všech - dostal ji, až když byli všichni už po obědě. Klikář!

Prcek, Honza a Jana mezitím ostatní dojeli a počkali na ně v bufetu u stadionu, kde zrovna nějaké kapely zkoušely na večerní koncert.

Po obědě nás čekaly již jen asi čtyři kilometry, které jsme zvládli v naprosté pohodě. Jen Míla celou cestu flegmaticky vyléval kelímkem vodu, jež mu do kánoe půjčené od Vildy neustále prosakovala.

Na závěr naší plavby nás čekal jez [v Chabeřicích](#), první který jsme si konečně mohli, byť s velkým drhnutím, sklouznout po spádové desce.

Sotva jsme loď vytáhli na břeh, zamkli je řetězy a vydali se na dlouhou cestu k vlaku, obloha potemněla a spustil se déšť. Byl to takový ten letní „výživňák“, v němž jsme promokli totálně na kost.

Na vlakovou zastávku kdesi v polích to bylo tak dva až tři kilometry. Cesta vedla zprvu do kopce, pak jsme si ji i zkrátili po kolejích, navíc jsme si nesli i část barelů a pádel. Ale také zbytky koktejlů, které jsme při ní dopili a ještě tím trošku obohatili svoji krev. Alenu jsme přitom vyhlásili za miss mokré tričko.

Vlastně celá ta deštivá příhoda byla docela zábavná, alespoň soudě podle smíchu, který jí provázel. Když o něco později déšť ustal a zase vysvitlo sluníčko, nebyl už vůbec důvod pro nějaké chmury.

Jen čekání na vlak se poněkud protáhlo - „trochu nás zradila důvěra v jízdni řády“ - až někdy do sedmi. A to nás ještě čekal přestup ve Zruči. Ale i ten měl nakonec svoje neopakovatelné kouzlo.

Ve Vietnamském Občerstvení U nádraží jsme se občerstvili gambáčem a nějakými těmi fast foodovými specialitami. Hlavně jsme zde ale narazili na šestičlennou „Trosku Bačkorácké bandy“. A když začali hrát na perónu a později během krátké společné cesty vlakem Hop Tropáky a jiné pecky, mělo to neskutečnou atmosféru.

Ve Zruči jsme se též potkali i s „čerstvoušič“ Standou, Danem a Gábou. No nutno dodat, že pojmu „čerstvoušič“ dali nový rozměr, o tom ale až později.

Bačkory vystoupily v Horce, zatímco my pokračovali o kus dál - do Vlastějovic. Asi kilometrovou cestu z nádraží do Radosti jsme pak absolvovali již v naprosté pohodě, jen Honza si za sebou barel táhl jako pejska.

Po příchodu ke stanům jsme zjistili, že Zbyněk s Barčou si v něm zřídili soukromý akvapark. Evidentně přišlo i zde!

Po odjezdu domů Katky F. se hvězdami, byť jak rychle vzplanuvšími tak rychle pohasnuvšími, stali „čerstvoušič“. Jejich cesta z Prahy byla dlouhá a zásoby tekutých obveselovadel bohaté, ale i značkami různorodé.

Po příchodu do Radosti byli zralí už jen tak na uložení. Danův a Standův pokus postavit si stan naruby byl sice poměrně neortodoxní, leč marný. Tak jim Pavel raději pomohl. Standa pak ale stejně ztratil orientaci a s Gábou zalezli do Honzova nového Husky stanu. Gába mu přitom trochu rozložila tyčky, což bylo slabé proti Standovi, jenž si ublinknul do Honzovy oblíbené mikiny.

Jediným, kdo skončil ve Standově stanu, byl nakonec Dan, jehož v noci probudilo bubnování deště do cely. Okénkem zahlédl, že si Standa nechal vedle stanu batoh, nyní již notně provlhlý. Takový pohled by ale vydržel jen skutečný necita ... tak se obrátil na druhý bok.

Ostatní večer poseděli v hospůdce, kde bylo dnes oproti včerejšku více lidí, takže i čekání na jídlo (řízky aj.) se dost protáhlo. Šéfik Fanda se svou dcerou i výčepák Jano ale jinak kmitali, tak byla pohoda. A ti, co vydrželi přes půlnoc, byli odměněni, když u vedlejšího stolu začala hrát výtečná kapela Slováků s basou, banjem, harmonikou, kytarou a mandolínou. K našemu překvapení byl jejich trampský repertoár téměř výhradně český, ale hlavně jim to šlapalo opravdu parádně. Posední z nás tak vydrželi asi až do tří hodin...

Úterý 6. července 2010 (Kácov): Po nočním dešti bylo ráno zprvu zataženo, ale pak se oblačnost začala protrhávat a později opět vysvitlo sluníčko.

Po snídani a sbalení jsme auty přejezili do Kácova. Jen David s Luckou naložili v Chabeřicích kánoe do Davidova žlutáka a pak vyrazili domů. Také Míla si svoji loď nahodil na střechu, ale s Kačkou odjeli domů až večer. Rovněž Čenda se Zuzkou zamířili do Prahy, ale pouze na jeden den s tím, že ve středu se vrátí zpět.

V kempu U Kouzelníka v Kácově jsme si zbudovali tábořiště. Bylo to zde hezké, jen jsme později zjistili, že kouzelník ovládá především triky, jak vytáhnout z táborníků co nejvíce peněz.

Sluníčko se již opět ujalo vlády a bylo zase krásně. Část z nás proto prosazovala myšlenku, že tedy i dnes vyrazíme na řeku, což jsme ráno spíše zavrhovali. Vlak ale nejel ve 13 hodin, jak jsme si mysleli, ale až ve 13:20. A do té doby se stihlo zatáhnout a opět se spustil asi dvou až tříhodinový déšť. To rozhodlo o tom, že dnešní program bude kulturně-relaxační.

Již předtím se zase zjevili „čerstvouši“ Standa, Dan a Gába, kteří vyrazili z Vlastějovic domů vlakem, ale - co čert nechtěl - s přestupem v Kácově. Dan ze samé radosti hodil svůj spacák z vrcholu schůdků, po nichž se od vlaku sestupovalo po svahu dolů do kempu. Kdyby to bylo jeho záměrem, nepovedlo se mu to, ale náhoda je pořouchlá, takže balík se spacákem nabral věren fyzikálním zákonům rychlost a dole smetl jak kuželku Alenu.

Čerstvouši přečkali déšť v bufýtku, počkali zde na svůj vlak a odjeli do Prahy. Ještě předtím ale přestěhovali Honzův Husky stan asi o padesát metrů dál. Honza totiž mezitím odešel s většinou z nás na druhou stranu řeky, kde se věnovali onomu kulturně-relaxačnímu programu. Kulturní složka spočívala v vnější prohlídce místního zámku učiněné cestou k přilehlému pivovaru, relaxační v návštěvě pivovarské hospody Šalandy. Později je sem následovali se zastávkou na oběd v restauraci na náměstí i Benešici, Kubíni a Zbyněk s Barčou, kteří déšť přečkali schováni v altánu a trochu si zde preventivně vydezinfikovali hrdla. V táboře zůstala jen Helča s Pájou.

V Šalandě bylo moc dobře. Nimalou měrou k tomu přispěl výborný kvasnicový Hubertus za neskutečnou cenu 12 Kč za desítku a 14 Kč za ještě chutnější dvanáctku.

Trochu jsme poseděli, nakoupili zásobičku piv v PETkách a vydali se nazpět. Ještě předtím měl podobný úmysl Honza, který už byl trochu mimo realitu. Rozhodl se zkrátit si cestu a vydal se překročit Sázavu po jezu. V záchvatech smíchu jsme pak sledovali jeho anabázi, kdy obtěžkán PETkami s Hubertusem a zutými botami se přebrodil ke šlajsně, chvíli zde chodil podél kozy, pak ji přešel, slezl, pak obdobným způsobem překonal druhou, došel až na druhý břeh, vylezl na něj a zde zjistil, že se ocitl na ostrůvku mezi řekou a náhonem mlýnu, přes nějž

se už dál dostat nemohl. Takže se pak asi dalších deset minut dostával zase zpět přes jez k nám. Kdyby chtěl někdo zase začít točit grotesky, mohl se jeho představením inspirovat.

Po návratu do kempu jsme si trochu oddechli, někdo si zdřímnul, někdo poseděl v altánu či v bufetu, kde jsme pojedli grilovaná kuřata, langoše a jiné fast foody.

Nezapomenutelné zážitky v místní sprše zde pak zaznamenaly Helča a Jana. Helču stálo sprchování s Pájou asi sedmdesát korun. Cena 2 Kč za litr nevypadala až tak draze, ale když musela vycákat asi dvacet litrů jenom na to, než jí začala téct alespoň trochu teplá, ukázala se kouzelníková finta v celé své kráse. Hůře dopadla Jana, která po vysprchování uklouzla a zlomila si kostř - což tedy zjistila až po návratu z vody do Prahy a návštěvě doktora.

Večer jsme se sesedli v altánu. Zbyněk se tvářil, že nikoho nezná a zase se seznamoval pomocí veselých kalíšků s jabkovicí a rumem.

Honza, Žán Maré a Pavel hráli na kytary, ale nějak jim to neladilo, tak se pak brnkalo více individuálně, do čehož se zapojili i Marcel a Zbyněk.

Takto jsme se dobrali noci, kdy jsme postupně odcházeli spát. Honzu, který se mezitím dostal do stavu totálního gumídkovství, nakonec odvedl spát Zbyněk. Honza přitom nemohl najít svůj stan a domáhal se azylu v cizím - problém byl v tom, že asi polovina stanů v kempu byly Husky. Nakonec skončil u ohně s partičkou mladých v podobném stavu, jako byl on sám...

Středa 7. července 2010 (Chabeřice – Kácov; 12,6 km): Ráno nás probudilo sluníčko opírající se plnou silou do celt našich stanů. Tak to má v létě být!

Dopoledne po snídani jsme se rozloučili s Prckem a Žánem Maré s Martou, kteří odjízďeli domů již dnes. Ještě předtím se ale stavili v Chabeřicích pro Prckovu loď. Ostatní tam za nimi dorazili kolem jedenácté vlakem a to včetně navráťivších se Čendy se Zuzkou a nově přibývšího Píny, který převzal loď po Žánovi s Martou.

Čenda s sebou přivezl haldu bílých reklamních triček „100 % profik“, tak jsme nahodili uniformy již na cestu vlakem. Na oplátku ho pak Helča po zbytek vody průběžně zásobovala barevnými gumičkami, jimiž si vyspravoval prasklé brýle. Barvy přitom průběžně střídal, aby byl neustále „in“.

Poté, co jsme z polní vlakové zastávky Chabeřice došli k Tůmově Chabařickému mlýnu k lodím, dali jsme si zde jedno točený a pak již vypluli na asi nejpohodovější plavbu celé této vodácké akce.

Hned v úvodu nás rozesmála Lada, která při pohledu na kolem proplouvající kánoí, na níž si zadák místo háčka vezl obrovský pytel s věcmi, pronesla: „Teda Macku, takovej pytel rozhodně nemáš!“

Čas byl dobrý, před námi jen něco přes dvanáct kilometrů, řeka k našemu překvapení docela tekla - možná i proto, že ji dva kilometry za Chabeřicemi posílil levostranný přítok Želivka - takže nebylo kam se hnát. Často jsme se proto sráželi v soulodí, osvěžovali se Hubertusem, Hu-Hu či bavoráčkem a vůbec jen tak vegetili.

Po čase nám však začaly lehce a později těžce žloutnout oči. Nejprve se čůrací pauzy začaly dožadovat holky z Moravy. Jenomže jsme zrovna pluli v soulodí, tak jim nezbylo než si jít zaplavat. Po nich pak koupání s úlevou absolvovali i Vilda, Pína, Zbyněk a Pavel. Nejzábavnější ale bylo sledovat, jak se nalodují zpět do kánoí. Zbyněk nalézal do lodi k Ladě, která ho vyháněla, aby je nepřeklopil. Pína si v odkazu na své triko vysloužil za své vzepření mezi dvěmi rozjíždějícími se loďmi označení „100 % profik“, ale nejzábavnější byl pohled na Pavla, který už měl trochu naváto a navíc to na něj přišlo zrovna v místě, kde začala být trochu větší hloubka. Helča ho marně přemlouvala, aby poté, co se mu na tváři rozlil blažený výraz úlevy, už našel do soulodí. On ale zjevně se bavící jen komentoval svoji plavbu a putování po říčním dně: „Já se propadám ... a už jdu zase nahoru ... a už zase dolů...“

Když se konečně vydrápal do Žlababy, naše lodě se rozdělily a on suverénně zamířil proti proudu. No, kam řeka teče, tedy zrovna nebylo moc poznat.

Ale těch veselých příhod bylo více: Vilda se Štěpánem se chytli do rybářova vlasce a Pína se cvaknul při přesunu z polohy ležmo do polohy sedmo na voleji, což okomentoval: „Já se cvaknu na takový mělčině, kde si i ryby šoupaj pind'oury o dno!“ Později se práskli ještě osvědčení plaváči Macek s Ladou.

Dnes nás také čekaly dva jezy. První z nich, [Posadovský mlýn](#), jsme sjeli hezkou šlajsníčkou uprostřed toku. Zbyněk jen nadšeně křičel: „Jsem hrdina!“ Druhý jez byl v samotném závěru naší plavby v [Kácově](#). Lodě jsme zde stáhli po spádové desce.

Při příjezdu pak ještě došlo k postupnému cvaknutí Čendy se Zuzkou, Macka s Ladou a Zbyňka s Barčou, když jim k tomu dobrácky pomohl Dobroš vytažením lodi špicí na břeh...

Na večeri, tentokrát díky včasnému příplutí nikoliv pozdní, jsme si zašli do hotelu Na náměstí a zde si pochutnali na různých dobrotách. Pětice Pína, Macek, Martin, Katka a Jana zde ještě zůstala déle a shlédla finále MS ve fotbale, v němž Španělsko porazilo Německo 1:0. To Pína kvitoval s povděkem, protože konečně vyhrál v nějakém sázení, řídic se doporučení prognostické chobotničky Paula.

Večer jsme poseděli v altánku. Pavel a oproti včerejšku značně čerstvější Honza zahráli na kytary, vařil se grog ve velkém a bylo dobře. Jen Vilda, který se předtím vyspal, přišel se škytavkou a ať dělal všemožné cviky, nemohl se jí zbavit.

Možná právě proto zde vydržel se Zbyňkem a Helčou až do rána. Martin vstával ráno asi ve čtvrt na šest na záchod a divil se, že už snídají a vstali dřív než ranní ptáče Dobroš a spol.

Čtvrtek 8. července 2010 (Kácov – Rataje nad Sázavou; 19,1 km): Pro Honzu si brzy ráno přijela maminka a odvezla ho na promoce. Ostatní pak dopoledne po snídani sbalili a řidiči kolem jedenácté hodiny přejeli s našimi osmi auty (a Aleninou vydrou na zahrádce) do Ratají. Zrušeného Vildu na postu řidiče přitom nahradil Macek.

V Ratajích v tábořišti Na Břečkárně, situovaném na rozlehlé stoupající louce na pravém břehu za železničním mostem, postavili ve slunečním žáru stany a pak se přesunuli zchladit do bufetu. Hodili do sebe nějaký ten žvanec (exkluzivní debrecínské párky či smažák), zalili to zrzounem a za chvíli jim z blízké zastávky jel vlak, jímž se vrátili do Kácova.

Helča, ještě předtím než jsme vypluli, přichystala malé překvapení spočívající v tom, že jsme si pro dnešek jednotlivé posádky rozlosovali. A nutno říci, že některé dvojice byly docela zajímavé: Štěpán – Natálka, Marcel – Alena, Čenda – Zbyněk, Pína – Jolča, Lada – Barča, Věra – Jana, Vilda – Zuzka, Martin – Terežka, Byšek – Katka Š., Dobroš – Lenka, Helča – Pavlínka a Kája – Pavel.

Novou tvář v naší sestavě, kterou mnozí zaregistrovali až při losování, byla Terežka - Čendovy třetí manželky švagrový sestřenice dcera??? Ráno přijela do Kácova, jela s námi dnešní úsek a večer zase odjela.

A zase jsme pluli, nikam se nehnali a i když Sázava se jen líně vlekla na dlouhých volejích mezi jezy, byli jsme v pohodě.

Po pěti kilometrech jsme dorazili k prvnímu jezu - [Pelíškovu mostu](#), který jsme sklouzli po spádové desce pár metrů od pravé kozy. Dole posádky buď zvládly najet levotočivým esíčkem do proudnice pod šlajsnou nebo se zadržly na kamenech, z nichž se pak různými způsoby dostávaly - nejčastěji odlehčením lodi vystoupením a následným naloděním se. Vilda a Helča si na singlu skočili vysoký schod ve šlajsně.

Pod jezem jsme pak neomylně zamířili k levému břehu, kde nás lákala vůně grilovaných masíček z bufetu U čerta. Vhodnější název by byl pravděpodobně U čertice, která spoře oděná grilovala ,stýky' a klobásky, zatímco čert v chladu bufetu obsluhoval pípu.

Poté, co jsme se nasýtli a osvěžili, jsme se ještě vykoupani v silném proudu pod jezem a pak pokračovali dál.

I zbývající jezy ([Mazourov](#), [Soběšín](#) a [Český Šternberk](#)) jsme pak zdolali v pohodě, byť s drhnutím dna. Zejména průjezd úzkou dlouhou šlajsníčkou s panoramatem majestátného hradu Šternberk na vysokém skalním ostrohu nad řekou byl velmi působivý.

V tu chvíli jsme měli za sebou třináct kilometrů a do Ratají jich zbývalo ještě šest. Protože někteří z nás již byli unavení, dali přednost dojetí zbytku trasy vlakem s vyčkáním na jeho příjezd v bufýtku (Helča, Pája, Alena, Dobroš, Zbyněk, Barča a Lada). Ostatní, z toho někteří na singlu, dopluli na kánoích a to dokonce dříve než první skupina.

Večer odjela domů Alena, kterou pozdním nočním příjezdem nahradila Helča S. Z promoci se také vrátil Honza a hned objednal po večeři v bufýtku kalíšky rumu, aby to oslavil i s námi. Z bufetu jsme se později ještě přesunuli ke stanům, kde jsme poseděli a pokecali za svitu svíček.

Pátek 9. července 2010 (Rataje nad Sázavou – Sázava nad Sázavou; 16,5 km): Poslední den plavby jsme zahájili starým vodáckým rituálem - pasováním suchozemských červů do stavu vodáckého. Hlavní organizátorka Helča se ujala role Neptuna, vybavena námořnickou brigádýrkou, jogurtáckými brýlemi, a pronesla řeč: „Já Neptun, vládce všech toků na Zemi i ve vesmíru vyzývám své pochopy, ať přivlečou suchozemské červy, abych je mohl pasovat na vodní bytosti zvané vodáci. Vodní pěno a Řiční boto, Rumová smršti, přivleč mi prvního ze suchoušů, ať je mu udělena moje milost brázdit říční toky vaší malé planety.“

A pochopové Pína, Honza a Martin se chopili Lady, která byla nejbliže, a dovedli ji ke Žlababě obrácené dnům vzhůru.

„Poklekni suchouši k pasování.“

A pochopové ji nainstalovali do kleku ohnutou přes loď.

„Pasuji tě poprvé - měj úctu k řece a ona se ti odmění.“ ... „Pasuji tě podruhé - neznečišťuj řeku a chovej se k ní jako ke své ženě (muži).“

Katka s Janou, snad až příliš jemně, ji plácly po každém pasování pádly na obnaženou sedací část těla.

„Pasuji tě potřetí - pomáhej všem vodákům a najdeš přátele na celý život.“

Věrka to potvrdila dávkou vody ze Sázavy vychrstnutou z kyblíku na záda a pochopové ji deportovali ke břehu, odkud skočila do řeky. Ta byla v tomto místě pěkně bahnitá, takže poté, co do ní zahučela, zakalila se, až to připomínalo Mexický záliv znečištěný ropnou skvrnou.

Se stejným rituálem pak po Ladě následovali i zbylí suchoušové: Macek, Lenka, Zbyněk, Dobroš, Jolča, Barča, Byšek, Zuzka a Čenda...

A protože systém dvou noclehů v každém kempu se nám díky své pohodlnosti zalíbil, rozhodli jsme se tábořiště zachovat i v Ratajích a večer se sem vrátit vlakem.

Konečně jsme vypluli, byť hned na začátku vznikl drobný zmatek, když Helča nejprve nechtěla jet, protože přenechá své místo Helence. Ukázalo se ale, že je dost míst pro všechny, tak se nakonec nalodila k Pínovi.

Teplota zase trhala rekordy, pot se z nás řinul potoky a jen díky častému koupání a příjemnějšímu vzduchu nad řekou se to vedro dalo snést. Po týdnu už jsme přeci jen byli unavení, takže nám dnes voleje připadaly ještě delší a ještě úmornější než v předchozích dnech. Na druhou stranu jsme si vychutnali alespoň čtené jezy se sjízdnými šlajsnami. Na úvod to byly [Rataje](#), [Kuchelík](#) a [Ledečko](#), z nichž hlavně Kuchelík byl super. Pěkná vlna pod šlajsnou nás po jeho zdolání pěkně zalila a příjemně tím zchladila.

Jen Macek s Ladou, kteří se zde cvakli - Lada se přitom trochu potloukla o kameny - na něj asi nebudou mít nejpříjemnější vzpomínku. Pod Ledečkem je s úspěchem napodobili Čenda se Zuzkou. To již jsme ale pocítili hlad a proto jsme zde na pravém břehu zastavili na oběd.

Místní hospoda ale byla dost vyjedená, takže jsme dojídali z nabídky poslední porce. Výčepák působil naprosto zmateným dojmem, proto jsme ani nevěřili, že co jsme si objednali nakonec dostaneme. Naštěstí to nějak dal dohromady, a hlavní cíl naší návštěvy - najíst se a napít - tak byl naplněn.

Charakter další cesty byl obdobný jako před obědem: dlouhé líně tekoucí úseky střídané jezy. [Samopše](#) jsme stáhli či někteří sklouzli po spádové desce a pak následovaly tři jezy, jež jsme zdolali retardérami: [Budín](#), [Kavalier](#) v Sázavě a [Černé Budy](#) pod Sázavským klášterem. Zde se ani moc nedalo mluvit o sjetí, neboť díky nízkému stavu vody jsme přitom tak drhli o kartáče na dně, že jsme se místy i zastavili.

Několikrát jsme se zchladili koupáním, abychom čelili sluneční výhni. Helenka s Honzou měli už také trochu naváto, takže jsme je raději popoháněli, aby se nezasekli v nějaké putyce.

Díky tomu, že v tábořišti Na ostrově v Sázavě se konala nějaká příšerná Dance Party, skončili jsme nakonec až za městem v Tábořišti u Hrocha, což znamenalo, že jsme museli najet ještě asi tři kilometry navíc. Akorát jsme se stihli převléct a bleskově osvěžit v bufetu a kolem půl sedmé přijel Martin Sopr s manželkou pro loď. Naše čtyři kánoe jsme zamkli řetězy u Hrocha a pak se vydali do města na vlak, což byla slušná procházka. Cestou skrz město jsme se mezi nechutně civilizovanými a vyvoněnými lidmi cítili trochu „houmlesákovádně“, ale nenechali jsme se tím nijak znervóznět.

Cesta vlakem pak proběhla celkem v pohodě, možná i proto, že byla výrazně kratší než po řece. Navíc ten neopakovatelný hřejivý pocit ze saunování v době, kdy souprava stále na nádraží a pilot se nějak neměl ke startu, ten se jen tak nezažije. Možná i proto to tentokrát bylo zadara, ale spíš průvodčí někde zdechnul vedrem.

Do Ratají jsme dorazili před půl devátou a brzy se loučili s Martinem, Katkou a Janou, kteří odjížděli domů již dnes.

Večer jsme pak poseděli u stanů, kde jsme oslavili Zuzčiny sobotní narozeniny. Čenda k tomu hodil do placu polárkové dorty koupené v Sázavě v Tesco. Jen jsme nechápali, že mu neroztály. Asi je chladil dusíkem???

Pína si šel zarybařit a užít si přitom ticha letního večera. Jenomže místo kuňkání žab a šumění korun stromu se mu za zády proháněla smečka našich dětí. Ve finále Pája zapadla do bahna u břehu, až jí v něm zmizely její milované crocksy, jež nenávratně pohltila bažina.

Poslední večer jsme si konečně udělali oheň. Skupinka ve složení Vilda, Honza, Kája, Helenka, Macek, Byšek a snad ještě někdo vyrazila na dříví, ale nedopadla moc slavně. Vilda sice zbořil nějakou kůlnu, ale materiál nebyl pro spálení na ohništi moc dobrý. Přitáhli alespoň několik větví a Honza pak vysomroval od nedaleko nás tábořících hasičů poleno. Taky kdo jiný by měl mít materiál na oheň než hasiči?

Povídalo se a postupně jsme odpadávali spát. Některým musel pomoci Zbyněk, který se ujal role Charóna, převozníka přes řeku Styx, a odváděl společensky znavené jedince do jejich stanů, respektive v případě Píny do jeho Darling kabaretu. Do časných ranních hodin krom něj vydrželi i Vilda, Helča či Macek. Domů také mezitím odjela Helenka...

Sobota 10. července 2010 (odjezd z Ratají nad Sázavou): Brzy ráno, ještě před probuzením ostatních, odjeli domů Dobroš s Jolčou a Byšek s Lenkou. Mezitím sluníčko začalo zase pražit plnou silou a vyhnalo nás ze stanů. Na snídani jsme se proto uchýlili do stínu stromů u břehu. Také Vilda se sem přesunul, ale jen proto aby se natáhl na zemi. Ležel tam pak jako zdechlá treska. Pína učil na louce děti nahazovat prut, za což jsme ho obdivovali, protože nám pak stačilo, když jsme v tom vedru museli balit věci a naložit je do aut.

Pak už nastal čas rozloučení a odjezdu domů z této vydařené akce, při níž nám počasí přálo úplně neskutečně. Jen Kubíni a Benešící ještě cestou vyzvedli U Hrocha svoje kánoe. Při jejich nakládání pak v místním bufetu vypili asi půl sudu malinovky, kterou hned vypotili...